

Alexander Dugin: De wereld staat aan de vooravond van een grote oorlog

januari 7, 2026

Foto Credit: <https://depositphotos.com/nl>

Deze tekst is een filosofische reflectie op de aanval op Venezuela en de operatie om het regime in Iran omver te werpen.

Ik ben ervan overtuigd dat iedereen, gezien de huidige ontwikkelingen in de wereldpolitiek, nu definitief heeft begrepen dat het internationaal recht niet meer bestaat. Het is verdwenen.

Internationaal recht is een overeenkomst tussen grote mogendheden die in staat zijn hun soevereiniteit in de praktijk te verdedigen. Zij bepalen de regels – voor zichzelf en voor alle anderen: wat wel en wat niet mag. En zij houden zich daaraan.

Dit recht werkt zolang het evenwicht tussen de grote mogendheden behouden blijft, schrijft [Alexander Dugin](#).

Het Westfaalse systeem

Het Westfaalse systeem, dat de soevereiniteit van nationale staten erkent, is ontstaan door een patstelling tussen katholieken en protestanten (met het anti-imperiale Frankrijk aan hun zijde). Als de katholieken hadden gewonnen, zouden de paus en het Heilige Roomse Rijk een heel andere Europese architectuur hebben gecreëerd. Om precies te zijn, ze zouden de oude, middeleeuwse structuur hebben behouden.

In zekere zin waren het juist de protestanten van Noord-Europa die profiteerden van de Vrede van Westfalen in 1648, omdat zij van meet af aan strenden voor nationale monarchieën tegen de paus en de keizer. Hoewel ze niet volledig wonnen, hebben ze toch hun doel bereikt.

Formeel bestaat het Westfaalse systeem nog steeds, omdat we het internationaal recht baseren op het principe van nationale staten, waar de protestanten tijdens de Dertigjarige Oorlog op aandrongen. Maar in wezen gold dit in de 17e eeuw alleen voor de Europese staten met hun koloniën, en later beschikte niet elke nationale staat over echte soevereiniteit. Alle naties zijn gelijk, maar de Europese naties (grootmachten) waren "gelijker dan andere".

Politiek realisme

Er was een zekere mate van hypocrisie in de erkenning van

nationale soevereiniteit voor zwakke landen, maar dit werd volledig gecompenseerd door de theorie van het realisme. Deze theorie kwam pas in de twintigste eeuw definitief tot stand, maar weerspiegelde een beeld van de internationale betrekkingen dat al lang geleden was ontstaan. Hier wordt de ongelijkheid tussen landen gecompenseerd door de mogelijkheid om coalities te vormen en allianties te sluiten – zwakke staten sluiten overeenkomsten met sterkere staten om zich te verzetten tegen mogelijke agressie van andere, sterkere staten. Dit gebeurde en gebeurt nog steeds in de praktijk.

De Volkenbond probeerde het internationaal recht op basis van het Westfaalse systeem een steviger karakter te geven door de soevereiniteit gedeeltelijk te beperken en op basis van westers liberalisme, pacifisme en de eerste versie van globalisme algemene principes vast te leggen die alle landen – groot en klein – moesten volgen. In wezen was de Volkenbond bedoeld als een eerste stap naar een wereldregering. Op dat moment kwam de liberale school in de internationale betrekkingen definitief tot stand, waarmee een langdurige discussie met de realisten begon. De liberalen waren van mening dat het internationaal recht vroeg of laat het principe van volledige soevereiniteit van nationale staten zou verdringen en zou leiden tot de oprichting van een uniform internationaal systeem. De realisten in de internationale betrekkingen bleven bij hun standpunt en verdedigden het principe van absolute soevereiniteit van nationale staten, dat wil zeggen het directe erfgoed van de Vrede van Westfalen.

De Tweede Wereldoorlog en drie ideologieën van soevereiniteit

Tegen de jaren 1930 werd echter duidelijk dat noch het liberalisme van de Volkenbond, noch zelfs het Westfaalse systeem zelf overeenkwam met de machtsverhoudingen in Europa en de wereld. De komst van de nazi's aan de macht in Duitsland in 1933, de invasie van fascistisch Italië in Ethiopië in 1937 en de oorlog van de USSR met Finland in 1939 hebben het systeem in feite zelfs formeel vernietigd. Hoewel het pas in 1946 officieel werd ontbonden, mislukte al in de jaren dertig de eerste poging om het internationaal recht als een algemeen bindend systeem in te voeren.

In wezen ontstonden er in de jaren dertig drie polen van soevereiniteit, ditmaal op basis van puur ideologische kenmerken. Nu was niet de formele soevereiniteit van belang, maar het werkelijke potentieel van elk ideologisch blok. De Tweede Wereldoorlog was juist een test voor de levensvatbaarheid van alle drie de kampen.

Het ene kamp verenigde de bourgeois-kapitalistische landen – in de eerste plaats Engeland, Frankrijk en de VS. Dit was een liberaal kamp, maar het was noodgedwongen verstoken van zijn internationalistische dimensie. De liberalen waren gedwongen hun ideologie te verdedigen tegen twee machtige tegenstanders: het fascisme en het communisme. Maar over het geheel genomen – afgezien van de zwakke schakel, Frankrijk, dat zich direct na het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog snel overgaf – toonde het bourgeois-kapitalistische blok voldoende soevereiniteit: Engeland viel niet ten prooi aan de aanvallen van Hitler-Duitsland en de VS vochten vrij effectief tegen Japan in de Stille Oceaan.

Europa's energie-armageddon komt van Berlijn en Brussel, niet van Moskou

Het tweede kamp was het Europese fascisme, dat vooral aan kracht won tijdens Hitlers verovering van West-Europa. Bijna alle Europese landen verenigden zich onder de vlag van het nationaalsocialisme. In een dergelijke situatie was er geen sprake van soevereiniteit, zelfs niet in het geval van regimes die bevriend waren met Hitler (zoals het fascistische Italië of het Spanje van Franco). Het maximale dat sommige landen (het Portugal van Salazar, Zwitserland, enzovoort) voor zichzelf konden veiligstellen, was een voorwaardelijke neutraliteit. Alleen Duitsland was soeverein, of beter gezegd, het hitlerisme als ideologie.

Het derde kamp werd vertegenwoordigd door de USSR, en hoewel dit slechts één staat was, was het gebaseerd op een ideologie: het marxisme-leninisme. Ook hier ging het niet zozeer om een natie, maar om een ideologische vorming.

In de jaren 1930 stortte het internationaal recht, waarvan de laatste versie bestond uit de verdragen van Versailles en de normen van de Volkenbond, in. Nu bepaalden ideologie en macht alles.

Elke ideologie had zijn eigen visie op de toekomstige wereldorde en hanteerde dus zijn eigen versie van het internationaal recht.

De Sovjet-Unie geloofde in een wereldrevolutie en de afschaffing van staten (als een bourgeois fenomeen), wat neerkwam op een

marxistische versie van globalisering en proletarisch internationalisme.

Hitler riep het "Duizendjarige Rijk" uit, met wereldheerschappij voor Duitsland en het "Arische ras". Er was geen soevereiniteit voorbehouden aan iemand anders dan het wereldwijde nationaalsocialisme.

Alleen het bourgeois-kapitalistische – in wezen puur Angelsaksische – Westen bleef trouw aan het Westfaalse systeem, in de hoop in de toekomst over te stappen op liberaal internationalisme en opnieuw op een wereldregering. Eigenlijk was de formeel bestaande, maar niet functionerende Volkenbond in die periode een overblijfsel van het oude globalisme en een voorloper van het toekomstige.

In ieder geval werd het internationaal recht "opgeschort" – in feite afgeschaft. Er brak een overgangperiode aan waarin alleen de combinatie van ideologie en macht alles bepaalde, wat op het slagveld moest worden bewezen.

Zo kwamen we bij de Tweede Wereldoorlog als hoogtepunt van deze confrontatie tussen ideologieën. Het internationaal recht bestond niet meer.

Het concrete resultaat van de machts-/ideologische confrontatie tussen liberalisme, fascisme en communisme leidde tot de afschaffing van een van de polen: het Europese nationaalsocialisme.

Het bourgeoisie Westen en het anti-bourgeoisie socialistische Oosten vormden een anti-Hitlercoalitie en vernietigden samen (met een groter aandeel van de USSR) het fascisme in Europa.

De naoorlogse wereld en het bipolaire systeem

In 1945 werd de Verenigde Naties opgericht als basis voor een nieuw systeem van internationaal recht. Dit was deels een heropleving van de Volkenbond, maar de sterke groei van de invloed van de USSR, die volledige ideologische en politieke controle had over Oost-Europa (en West-Pruisen – de DDR), bracht een duidelijk ideologisch kenmerk in het systeem van nationale soevereiniteit. De werkelijke drager van soevereiniteit was het socialistische kamp, waarvan de staten zich op militair gebied verenigden in het Warschaupact en op economisch gebied in het COMECON. Niemand in dit kamp was soeverein, behalve Moskou en, bijgevolg, de CPSU.

Aan de bourgeois-kapitalistische kant vonden in wezen symmetrische processen plaats. Nu vormden de VS de kern van het soevereine liberale Westen. In de Angelsaksische wereld waren het centrum en de periferie van plaats gewisseld: het leiderschap was van Groot-Brittannië overgegaan naar Washington. De landen van West-Europa en – in bredere zin – het kapitalistische kamp bevonden zich in de positie van vazallen van Amerika. Dit werd vastgelegd door de oprichting van de NAVO en de transformatie van de dollar tot wereldreservevaluta.

De VN legde het systeem van internationaal recht vast, dat formeel gebaseerd was op de erkenning van soevereiniteit, maar in feite op het machts evenwicht tussen de overwinnaars in de

Tweede Wereldoorlog. Alleen Washington en Moskou wa Dutch

soeverein. Zo bleef het naoorlogse model verbonden met de ideologie, waarbij het nationaalsocialisme werd afgeschaft, maar het socialistische kamp aanzienlijk werd versterkt.

Dit was een bipolaire wereld, die zijn invloed op de rest van de wereld uitoefende. Alle staten, inclusief de recentelijk bevrijde koloniën van het Zuiden, stonden voor de keuze: welke (van de twee!) ideologische modellen te aanvaarden. Als ze voor het kapitalisme kozen, droegen ze hun soevereiniteit over aan Washington en de NAVO. Als ze voor het socialisme kozen, dan aan Moskou.

Waarom bereidt Europa zich koortsachtig voor op de Derde Wereldoorlog?

De beweging van niet-gebonden landen probeerde een derde pool te creëren, maar daarvoor ontbrak het aan ideologische en militaire middelen.

De naoorlogse periode bracht een systeem van internationaal recht tot stand op basis van de werkelijke machtsverhoudingen tussen de twee ideologische kampen. Formeel werd nationale soevereiniteit erkend, maar in de praktijk was dat niet het geval. Het Westfaalse principe bleef nominaal bestaan. In werkelijkheid werd alles bepaald door het machtssevenwicht tussen de USSR en de VS met hun satellietstaten.

Unipolaire systeem

In 1989, tijdens de ineenstorting van de USSR als gevolg
destructieve hervormingen van Gorbatsjov, begon het Oostblok
uiteen te vallen en in 1991 viel de USSR uiteen. De voormalige
socialistische landen namen de ideologie van de tegenstander in
de Koude Oorlog over. Er ontstond een unipolaire wereld.

Dit betekende dat ook het internationaal recht ingrijpend
veranderde. Er was nu nog maar één soevereine instantie over,
die mondiaal was geworden: de VS, of het collectieve Westen.
Eén ideologie, één macht. Kapitalisme, liberalisme, NAVO. Het
principe van de soevereiniteit van nationale staten en de VN zelf
werden een relikwie uit het verleden, net als ooit de Volkenbond.
Het internationaal recht werd voortaan bepaald door slechts één
pool: de winnaars van de Koude Oorlog. De verslagenen (het
voormalige socialistische kamp, en vooral de USSR) aanvaardden
de ideologie van de winnaars en erkenden daarmee in feite hun
vazalschap ten opzichte van het collectieve Westen.

In deze situatie zag het liberale Westen een historische kans om
de internationale liberale orde te combineren met het principe
van machtsheerschappij. Dit vereiste een aanpassing van het
internationaal recht aan de werkelijke stand van zaken. Zo begon
in de jaren negentig van de twintigste eeuw een nieuwe golf van
globalisering. Deze betekende dat nationale staten rechtstreeks
ondergeschikt werden aan een supranationale instantie (een
wereldregering) en dat Washington, dat de hoofdstad van de
wereld was geworden, rechtstreeks controle over hen kreeg.

De Europese Unie werd juist opgericht als voorbeeld van een
dergelijk supranationaal systeem voor de hele mensheid.

Migranten werden juist om deze reden massaal binnenge
om te laten zien hoe de wereldwijde internationale mensheid van
de toekomst eruit zou moeten zien.

De VN verloor in deze situatie haar betekenis. Ten eerste was zij gebaseerd op het principe van nationale soevereiniteit (dat nergens meer op sloeg). Ten tweede waren de speciale posities van de USSR en China en hun plaats in de VN-Veiligheidsraad een overblijfsel van het bipolaire tijdperk.

Daarom begon men in Washington te spreken over de oprichting van een nieuw – openlijk unipolair – systeem van internationale betrekkingen. Men noemde het de “Liga van Democratieën” of het “Forum van Democratieën”.

In de VS zelf splitste het globalisme zich in twee stromingen:

- ideologisch liberalisme, puur internationalisme (Soros met zijn “Open Society”, USAID, woke-agenda, enzovoort);
- directe Amerikaanse hegemonie met steun van de NAVO (neocons).

In wezen waren beide benaderingen zeer vergelijkbaar, maar volgens de eerste is globalisering en verdieping van de liberale democratie in alle landen van de wereld de belangrijkste prioriteit, terwijl de tweede erop gericht is dat de VS het hele grondgebied van de planeet op militair-politiek en economisch vlak rechtstreeks controleert.

De opkomst van multipolariteit

De overgang van een bipolair model van internationaal recht naar een unipolair model is echter nooit helemaal doorgegaan, zelfs niet ondanks het verdwijnen van een van de ideologische/machtspolen. Dit werd verhinderd door de gelijktijdige opkomst van China en Rusland onder Poetin, toen voor het eerst de contouren van een heel andere wereldarchitectuur duidelijk zichtbaar werden: multipolariteit. Aan de andere kant van de globalisten (zowel links – pure liberalen-internationalisten, als rechts – neoconservatieven) ontstond een nieuwe kracht. Deze kracht was ideologisch nog niet duidelijk vormgegeven, maar verwierp wel het ideologische patroon van het liberaal-globalistische Westen. Deze aanvankelijk vage kracht begon de VN te verdedigen en zich te verzetten tegen de definitieve vorming van een unipolaire wereld, dat wil zeggen de omzetting van de machts- en ideologische status quo (de feitelijke dominantie van het collectieve Westen) in een overeenkomstig rechtssysteem.

Zo kwamen we in een situatie terecht die op chaos leek. Het bleek dat er momenteel vijf besturingssystemen voor internationale betrekkingen tegelijkertijd in de wereld actief zijn, die even onverenigbaar zijn als software van verschillende fabrikanten.

Uit inertie erkennen de VN en de normen van het internationaal recht de soevereiniteit van nationale staten, die in werkelijkheid al ongeveer honderd jaar geleden haar kracht heeft verloren en voortleeft als een fantoompijn. Toch wordt soevereiniteit nog steeds erkend en wordt het soms gebruikt als argument in de internationale politiek.

Poetin eist volledige overgave

 Dutch

Ook uit inertie behouden sommige instellingen sporen van de lang geleden beëindigde bipolaire wereld. Dit strookt met niets, maar komt van tijd tot tijd naar voren, bijvoorbeeld in de kwestie van het nucleaire evenwicht tussen Rusland en de VS.

Het collectieve Westen blijft aandringen op globalisering en een wereldregering. Dit betekent dat alle nationale staten worden gevraagd hun soevereiniteit af te staan aan supranationale instanties, zoals het Internationaal Hof voor de Rechten van de Mens of het Internationaal Strafhof in Den Haag. De Europese Unie dringt erop aan om een voorbeeld te zijn voor de hele wereld wat betreft het uitwissen van alle collectieve identiteiten en het afscheid nemen van nationale soevereiniteit.

De VS – vooral onder Trump – gedragen zich onder invloed van neoconservatieven als de enige hegemonie en beschouwen alles wat in het belang van Amerika is als “recht”. Deze messiaanse benadering staat deels haaks op het globalisme, houdt geen rekening met Europa en het internationalisme, maar dringt even fel aan op de desoevereiniteit van alle staten – simpelweg op basis van het recht van de sterkste.

Ten slotte worden de contouren van een multipolaire wereld steeds duidelijker, waarin de soevereiniteit wordt uitgeoefend door een staat-beschaving, zoals het hedendaagse China, Rusland of India. Dit vereist nog een ander systeem van internationaal recht. Een prototype van een dergelijk model kan

worden gevormd door de BRICS of andere regionale integratieplatforms – zonder deelname van het Westen (aangezien het zijn eigen, meer gearticuleerde en strengere modellen met zich meebrengt).

Alle vijf systemen functioneren tegelijkertijd en hinderen elkaar natuurlijk, wat leidt tot voortdurende storingen, conflicten en tegenstrijdigheden. Er ontstaat een logisch kortsluiting in het netwerk, wat de indruk wekt van chaos of gewoonweg het ontbreken van enig internationaal recht. Als er tegelijkertijd vijf systemen van internationaal recht zijn die elkaar uitsluiten, dan is er in feite geen enkel systeem.

Aan de rand van de afgrond

De conclusie van deze analyse is nogal verontrustend. Dergelijke tegenstellingen op mondiaal niveau, zo'n diepgaand conflict van interpretaties, zijn in de geschiedenis bijna nooit (eerlijk gezegd, nooit) vreedzaam opgelost. Degenen die weigeren te vechten voor hun wereldorde, worden onmiddellijk verslagen. En zij zullen moeten vechten voor een vreemde wereldorde, maar dan in de status van vazallen.

Bijgevolg is een derde wereldoorlog meer dan waarschijnlijk. En in 2026 is die waarschijnlijker dan in 2025 of eerder. Dat betekent niet dat we ertoe gedoemd zijn, het betekent alleen dat we ons in een zeer moeilijke situatie bevinden.

Per definitie raakt een wereldoorlog iedereen of bijna iedereen – daarom is het een wereldoorlog. Maar toch zijn er in elke wereldoorlog hoofdrolspelers.

Vandaag de dag zijn dat het collectieve Westen in zijn be
gedaantes (liberaal-globalistisch en hegemonistisch) en de
opkomende polen van een multipolaire wereld: Rusland, China en
India.

Alle anderen zijn voorlopig slechts instrumenten.

Daarbij heeft het Westen een ideologie, terwijl de multipolaire
wereld die niet heeft. De multipolariteit zelf is al in grote lijnen
zichtbaar, maar ideologisch nog vrijwel niet vormgegeven.

Als er geen internationaal recht is en het per definitie onmogelijk
is om de vrede van Jalta, de oude VN en de inertie van de
bipolaire wereld te verdedigen, dan moet er een nieuw systeem
van internationaal recht worden voorgesteld. China doet bepaalde
pogingen in die richting (de gemeenschap met een
gemeenschappelijk lot), Rusland in mindere mate (met
uitzondering van de theorie van de multipolaire wereld en de
vierde politieke theorie). Maar dat is duidelijk niet genoeg.
Misschien moeten we dit jaar deelnemen aan een planetaire strijd
van iedereen tegen iedereen, waarin de toekomst, de
bijbehorende wereldorde en het internationale recht zullen
worden bepaald. Op dit moment is er geen internationaal recht.
Maar er moet internationaal recht komen dat ons in staat stelt te
zijn wie we moeten zijn: een beschavingsstaat, de Russische
wereld. Dat is wat we zo snel mogelijk moeten beseffen.

***Vind je het belangrijk dat er nog onafhankelijke
berichtgeving bestaat die niet wordt gestuurd door grote
belangen? Met jouw steun kunnen we blijven schrijven***

Israël viert feest na de arrestatie van Nicolás Maduro.

 dissident.one/israel-viert-feest-na-de-arrestatie-van-nicolas-maduro

5 januari 2026

We weten allemaal dat Iran de Straat van Hormuz zou kunnen afsluiten als het aangevallen wordt. Dat zou de olietoevoer vanuit verschillende landen in het Midden-Oosten lamleggen. Je moet enorme oliereserves uit een land als Venezuela bemachtigen voordat je Iran kunt aanpakken.

Delcy Rodriguez, de vicepresident en nu president van Venezuela, noemde de coup een zionistische aanval. Maar waarom zou ze dat zeggen? Waarom gebeurde dit vlak nadat Trump Bibi in Florida had ontmoet?

Leg de puzzelstukjes bij elkaar, mensen, het is een zespuntige

ster. – Ryan Dawson

José Alberto Niño:

Het Sanhedrin heeft gesproken.

De recente arrestatie van Nicolás Maduro was een duidelijke herinnering dat het ware zwaartepunt van de westerse machtspolitiek niet het Witte Huis of het Pentagon is, maar de belangen van een wereldwijd verspreid zionistisch netwerk dat natiestaten beschouwt als louter instrumenten in hun streven om de wereld veilig te maken voor Joodse suprematie.

Israëlische functionarissen uit het hele politieke spectrum schaarden zich achter de succesvolle operatie van president Donald Trump om Maduro af te zetten. Zowel ministers als oppositiefiguren binnen het Israëlische politieke establishment vierden de actie als een verwoestende klap voor de wereldwijde invloedssfeer van Iran.

Premier Benjamin Netanyahu gaf het goede voorbeeld door via sociale media felicitaties te plaatsen waarin hij Trumps “vastberadenheid en de briljante actie van uw dappere soldaten” prees. Netanyahu verwees in zijn verklaring naar “gedurfd en historisch leiderschap in naam van vrijheid en rechtvaardigheid”, zonder de operatie in Venezuela expliciet te noemen, hoewel de timing weinig twijfel liet bestaan over zijn boodschap.

Tijdens een andere persconferentie prees Netanyahu opnieuw de Amerikaanse operatie in Venezuela. Hij verklaarde: “Ik spreek de volledige steun uit van de Israëlische regering voor het vastberaden besluit en de daadkrachtige actie van de Verenigde

Staten met betrekking tot Venezuela.”

Dit gaat over het herstellen van vrijheid en rechtvaardigheid in een andere regio van de wereld.

In heel Latijns-Amerika zien we een historische verschuiving: landen keren terug naar de Amerikaanse as en hernieuwen de banden met Israël.

Netanyahu:

I express the full support of the Israeli government for the determined decision and decisive action of the United States regarding Venezuela.

This is about restoring freedom and justice to another region of the world.

Across Latin America, we are witnessing a... pic.twitter.com/3d7eKqxLZ9

— Clash Report (@clashreport) January 4, 2026

Zoals deze auteur eerder al heeft beschreven, komt de strategische heroriëntatie waar Netanyahu het over heeft nergens duidelijker naar voren dan in de Isaac-akkoorden, een initiatief waarvan het onderliggende doel de normalisering is van een regionale orde die de Joodse suprematie in het westelijk halfrond garandeert.

Minister van Buitenlandse Zaken Gideon Sa’ar gaf de meest uitgebreide steunbetuiging vanuit Tel Aviv en prees wat hij de rol van Amerika als “leider van de vrije wereld” noemde bij de uitvoering van de operatie. Sa’ar sprak specifiek de hoop uit op een hernieuwd diplomatiek beleid tussen Israël en Venezuela, dat Caracas in 2009 verbrak vanwege Israëls Operatie Cast Lead in Gaza.

“Israël prijst de operatie van de Verenigde Staten, onder leiding van president Trump, die optrad als leider van de vrije wereld”, schreef Sa’ar. “Op dit historische moment staat Israël aan de zijde van het vrijheidslievende Venezolaanse volk, dat heeft geleden onder de illegale tirannie van Maduro.”

Israel commends the United States’ operation, led by President Trump, which acted as the leader of the free world.

At this historic moment, Israel stands alongside the freedom-loving Venezuelan people, who have suffered under Maduro’s illegal tyranny. Israel welcomes the removal...

— Gideon Sa’ar | גדעון סער (@gidonsaar) January 3, 2026

De minister van Buitenlandse Zaken vervolgde zijn betoog met scherpe bewoordingen over regionale veiligheidsdreigingen. “Israël verwelkomt de verwijdering van de dictator die aan het hoofd stond van een netwerk van drugs en terrorisme en hoopt op de terugkeer van de democratie in het land en op vriendschappelijke betrekkingen tussen de staten”, verklaarde hij. “Het Venezolaanse volk verdient het om zijn democratische rechten uit te oefenen. Zuid-Amerika verdient een toekomst vrij van de as van terrorisme en drugs.”

Minister van Diaspora Zaken Amichai Chikli van de regerende Likud-partij legde de meest expliciete verbanden tussen de arrestatie van Maduro en de bedreigingen aan het adres van Israël, en omschreef de operatie als een directe boodschap aan de Iraanse opperleider Ali Khamenei.

“De arrestatie van Nicolás Maduro is niet alleen goed nieuws voor de inwoners van Caracas; het is ook een verwoestende klap voor de mondiale as van het kwaad en een duidelijke boodschap

aan Khamenei”, verklaarde Chikli. Hij lichtte de vermeende rol van Venezuela in de financiering van Iraanse proxy-netwerken verder toe. “Maduro bestuurde geen land; hij leidde een crimineel en drugsimperium dat Hezbollah en Iran rechtstreeks financierde.”

לכידתו של ניקולס מדורו היא לא רק בשורה לעם היושב בקראקס, היא גם מכה אנושה לציר הרשע העולמי ומסר ברור לחמינאי.

מדורו לא ניהל מדינה, הוא ניהל אימפריית פשע וסמים שתידלקה ישירות את חיזבאללה ואיראן.

הצעדים הנחרצים של הנשיא טראמפ הוכיחו שוב שמנהיגות חזקה היא הדרך היחידה להכניע... pic.twitter.com/qpWvILSyMg

— Amichai Chikli (@AmichaiChikli) January 3, 2026 עמיחי שיקלי

Chikli pree Trumps aanpak als een bevestiging van een harde buitenlandse politiek. “De resolute stappen van president Trump hebben eens te meer bewezen dat krachtig leiderschap de enige manier is om dictators te bedwingen,” schreef hij. “Dit is een directe strijd tussen de waarden van vrijheid en het Westen en de gevaarlijke alliantie van radicaal islamisme en communisme.” Hij concludeerde simpelweg: “De wereld is vandaag een veiligere plek.”

Oppositieleider en voormalig premier Yair Lapid van de Yesh Atid-partij sloot zich aan bij de protesten met een eigen waarschuwing aan Teheran. “Het regime in Iran moet goed letten op wat er in Venezuela gebeurt”, schreef Lapid, waarmee hij, te midden van de aanhoudende protesten in Iran tegen de economische ineenstorting, een verkapte dreiging uitte.

The regime in Iran should pay close attention to what is happening in Venezuela

— יאיר לפיד – Yair Lapid (@yairlapid) January 3, 2026

Israëlische veiligheidsanalisten zien de afzetting van Maduro als een mogelijke beperking van de operaties van de Iraanse Revolutionaire Garde tegen Israëlische doelen in heel Latijns-Amerika, een onderbreking van de wapentoevoer naar het continent en een verstoring van de omvangrijke oliesmokkel tussen Venezuela en Iran, waarmee Teheran sancties heeft kunnen omzeilen.

Het Amerikaanse politieke establishment, waarvan het beleid aantoonbaar ondergeschikt is aan het wereldjodendom, reageerde met even vurige lof en beschouwde de arrestatie van Nicolas Maduro als een belangrijke strategische overwinning voor de staat Israël.

De Amerikaanse ambassadeur in Israël, Mike Huckabee, sprak zich zeer lovend uit over de operatie en koppelde de actie in Venezuela expliciet aan de veiligheidsbelangen van zijn diplomatieke post. In een interview met Newsmax opende Huckabee zijn reactie met religieuze overtuiging. “Mijn eerste reactie was: loof de Heer en dank u, president Trump,” aldus de ambassadeur.

Vervolgens legde hij uit waarom Amerikanen Venezuela vanuit een Midden-Oosters veiligheidsperspectief zouden moeten bekijken. “Veel mensen leggen misschien niet de link met het belang hiervan voor ons in het Midden-Oosten”, zei Huckabee. “Wat ze niet weten, is dat Hezbollah zeer actief is in Venezuela.”

De ambassadeur lichtte de connectie met Iran toe, die door Israëlische functionarissen was benadrukt. “Er bestaat al twintig jaar een partnerschap tussen Iran en Venezuela”, legde hij uit. “De banden zijn diepgaand en Hezbollah is actief in twaalf verschillende landen in Zuid-Amerika.” In zijn slotwoord stelde Huckabee dat de operatie een wereldwijde overwinning betekende. “Goed nieuws voor Amerika, goed nieuws voor de wereld”, verklaarde hij.

Welkom bij Empire Judaica.

Het koor van goedkeuring vanuit Israël en zijn aanhangers legt de grimmige realiteit voor het Amerikaanse volk bloot: zij zijn geen burgers van een soevereine natie, maar onwetende acteurs in een geopolitiek drama waarin zij bijrollen spelen in een wereldwijd imperium dat is opgebouwd voor en door georganiseerd Jodendom.

Als u de artikelen van Dissident.one waardeert, kunt u HIER een donatie via de bank doen om de site in de lucht te houden. Of HIER contant via mijn Postbus.

| Is de ontvoering van Maduro een voorbode van een aanval op Iran ?

Help ons de censuur van BIG-TECH te omzeilen en volg ons op Telegram:

Telegram: t.me/dissidenteen

Klik op de tag om meer te lezen over

Ontvoerd door het Washington-kartel

 dissident.one/ontvoerd-door-het-washington-kartel

8 januari 2026

De Amerikaanse ontvoering van de Venezolaanse president Nicolás Maduro en zijn zichtbaar mishandelde vrouw Cilia is alom veroordeeld als pure misdaad. Voorstanders van Amerikaans interventionisme rechtvaardigen de aanval onder het mom van de Monroe-doctrine, ofwel de Donroe-doctrine, terwijl leiders van links in Amerika, zoals Bernie Sanders, de morele implicaties grotendeels negeren door zich te concentreren op het juridische aspect van het schouwspel, schrijft Eric Striker.

The woman in this photo is Cilia Flores, the wife of the President of Venezuela, who was brought to court in this manner by U.S. authorities and human rights defenders. Those who call on the U.S. to protect women's rights should keep this image in mind. If the same had happened... pic.twitter.com/XaqrWKKm4Q

— Ustād Yasir (@YasirAgha1234) January 7, 2026

Er is praktisch niets concreets aan het publiek gepresenteerd dat een militaire interventie in Venezuela rechtvaardigt. Amerikaanse functionarissen hebben halfslachtige pogingen gedaan om het spookbeeld van de Koude Oorlog onder Reagan nieuw leven in te blazen, maar de Venezolaanse staat Maduro besteedde vorig jaar slechts 18% van zijn bbp aan overheidsuitgaven, waardoor de VS (37%) twee keer zo “communistisch” zijn. Het is ook belangrijk om te vermelden dat de Communistische Partij van Venezuela al lange tijd deel uitmaakt van de heterogene, door de VS gesteunde anti-Maduro-oppositie en in het land zelf wordt gezien als een dekmantel voor de CIA.

Het volgende verzonnen verhaal beschuldigt Maduro, in een rechtszaak voor een federale rechtbank in Brooklyn onder leiding van de 92-jarige zionistische Jood Alvin Hellerstein, ervan een wereldwijde cocaïneconing te zijn.

De oorspronkelijke zaak van het ministerie van Justitie werd tijdens Trumps eerste ambtstermijn in elkaar geflanst, maar werd door de daaropvolgende regering-Biden krachtig voortgezet. Er werd een beloning van 25 miljoen dollar uitgelooft in de hoop dat iemand binnen het regime Maduro voor hen zou arresteren. Critici hebben de beschuldigingen afgedaan als zowel ongegrond als hypocriet, erop wijzend dat verschillende huidige door de VS aangestelde leiders in Latijns-Amerika *daadwerkelijk* narco-regimes leiden. De

ironie is nog groter: de Delta Force-eenheid die verantwoordelijk was voor de arrestatie van Maduro is zelf een gewelddadige cocaïnehandelsring, zoals journalisten hebben aangetoond door te documenteren hoe JSOC-operators militaire vliegtuigen gebruikten om voor miljoenen dollars aan cocaïne vanuit Colombia naar Fort Bragg te smokkelen, zowel voor eigen gebruik als voor illegale winst.

Het laatste excuus, dat als zoete koek wordt gebruikt door de nihilisten in de MAGA-aanhang, is dat Amerika de olie wil stelen om de benzineprijzen te verlagen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog dwongen de Verenigde Staten Venezolaanse olie in handen van Amerikaanse bedrijven om de geallieerde oorlogsinspanningen te ondersteunen, maar de 30 tot 50 miljoen vaten olie die Trump voor Amerika eist, is slechts genoeg voor twee maanden. De ruwe olie van lage kwaliteit uit Venezuela vereist raffinage-infrastructuur waarvan experts denken dat die tientallen miljarden dollars aan investeringen kan kosten en mogelijk wel tien jaar kan duren. Dit betekent dat de VS een flinke prijs zouden moeten betalen om het product te produceren om het vervolgens te kunnen “*stelen*”.

Militaire actie voor olie slaat nergens op. Al bijna tien jaar probeert de regering van Maduro wanhopig de VS te bereiken om te onderhandelen over een einde aan de verwoestende sancties die de Venezolaanse economie lamleggen en om Amerikaanse oliemaatschappijen terug te halen, met buitengewone gebaren zoals een donatie van \$500.000 aan de inauguratievieringen van Trump in 2017. Deze toenaderingspogingen werden genegeerd.

Realistische argumenten voor het verwijderen van tegenstanders van het Amerikaanse imperium uit het westelijk halfrond lijken eveneens ontoereikend. Veel landen met sterke banden met

Rusland en China, zoals Hongarije, onderhouden ook nauwe relaties met de regering-Trump. Noch Rusland, noch China zijn geïnteresseerd in, of in staat tot, inmenging in het westelijk halfrond, zoals blijkt uit de Chinees-Russische gezamenlijke verklaring van mei 2024 van 8000 woorden waarin wordt opgeroepen tot non-interventionisme.

De resterende openstaande kwestie, die het alom geliefde Hongarije van Venezuela scheidt en waarschijnlijk de werkelijke oorzaak van het conflict is, is Maduro's militante antizionisme. Dit is in de praktijk gebracht door de infrastructuur van sanctiesomzeilende handel met Iran, die de zionistische haviken in Washington verder proberen te isoleren. Venezuela is een buitenbeentje geworden in Latijns-Amerika, waar regimes die door de VS worden gesteund, snel de pro-Israëliische Isaac-Akkoorden omarmen. Wat de Israëliërs precies willen in Latijns-Amerika blijft onderwerp van speculatie, maar deze vraag is belangrijk genoeg om de Venezolaanse oppositieleider Maria Corina Machado ertoe aan te zetten herhaaldelijk haar toewijding aan de Joodse staat te verklaren en openlijk plannen te maken om Israël centraal te stellen in haar potentiële toekomstige regering.

Het idee dat Trump namens Israël, en niet namens Amerika, afrekende, lijkt als vanzelfsprekend te worden beschouwd door zowel minister van Buitenlandse Zaken Marco Rubio, die

de veiligheidsbelangen van Israël als reden aanvoerde, als door Maduro's opvolger Delcy Rodriguez, die publiekelijk heeft verklaard dat de ontvoering van de president "zionistische ondertonen" heeft. Het is nog niet duidelijk of de in Groot-Brittannië en Frankrijk opgeleide advocate Rodriguez, de dochter van een communistische guerrillastrijder die door de CIA werd gemarteld en vermoord, zelf

een Amerikaanse agent is met de opdracht de Bolivariaanse revolutie van binnenuit te ondermijnen. De beslissing om haar aan de macht te houden werd echter genomen door dezelfde groep die haar vader vermoordde. De nieuwe president werd aanvankelijk in 2006 uit Hugo Chávez' politieke kring verbannen, maar in 2013 door Maduro teruggehaald vanwege haar magische vermogen om Amerikaanse sancties te omzeilen en diplomatieke aanvallen af te weren.

Delcy's invloed binnen de regering-Maduro groeide nadat ze in 2017 eigenhandig een poging van de Organisatie van Amerikaanse Staten (OAS) om Venezuela officieel te isoleren, wist te dwarsbomen. Ze is erin geslaagd om namens haar land grootschalige sancties te schenden door middel van ondergrondse financiële transacties in Europa en heeft als hoofd van de Venezolaanse oliesector actief gelobbyd bij de VS om deze over te nemen. Ze is in socialistische kringen bekritiseerd vanwege haar campagne om de Venezolaanse economie te herintroduceren in dollars, wat de armoede en ongelijkheid in het land heeft verergerd. Haar banden met vijanden van Venezuela zijn een publiek geheim en omvatten geheime ontmoetingen met huurlingenleider Erik Prince, zelfs toen zijn organisatie actief probeerde Maduro omver te werpen. Haar jarenlange ongebruikelijke, onofficiële ontvangst in Washington en de rijkdom die dit sommige corrupte elementen in de *Chavismo-wereld heeft opgeleverd*, hebben haar in staat gesteld om in de loop der jaren voldoende macht in eigen land te vergaren om elementen die haar opkomst wantrouwden uit te roeien.

De stortvloed aan nepvideo's op sociale media die de afzetting van Maduro vieren, weerspiegelt niet de realiteit ter plaatse.

Goedkeuring van Trumps acties is een minderheidsstandpunt in zowel de Verenigde Staten als Venezuela. De algemene opvatting is dat de bevolking van zowel Amerika als Venezuela de gevolgen zal ondervinden van wéér een militair avontuur van Washington als de regering-Trump nog verder gaat.

Voorstanders van het Amerikaanse imperialisme – wederom een minderheidsstandpunt – hebben geprobeerd afstand te nemen van het verwende ‘neoconservatieve’ imago en beweren dat deze nieuwe focus op Latijns-Amerika anders zal zijn dan de rampzalige oorlog tegen het terrorisme. Maar interventies zoals die onlangs met Maduro in het westelijk halfrond hebben plaatsgevonden, zijn historisch gezien niet veel beter uitpakkt dan in Irak.

Een voorbeeld dat in me opkomt, is de Amerikaanse staatsgreep in 2009 waarbij president Manuel Zelaya werd afgezet. Net als Maduro werd hij ontvoerd en naar Costa Rica gebracht om terecht te staan op basis van zwakke drugsgeruchten. Opeenvolgende door Amerika gesteunde regeringen (waaronder een president die daadwerkelijk cocaïne verhandelde en die Trump onlangs gratie verleende) hebben Honduras zo slecht bestuurd dat het het meest gewelddadige land ter wereld is geworden. Deze situatie leidde tot een massale uittocht naar de VS, waaruit een groot percentage van de honderdduizenden illegale immigranten van de zogenaamde Noordelijke Driehoek voortkwam. Honduras vormt steevast het grootste deel van de beruchte migrantenkaravanen. Tussen 2010 en 2020 is de Hondurese bevolking in de Verenigde Staten gestegen van 490.000 tot minstens 1,3 miljoen, en dit betreft alleen degenen die we kennen. Meer dan 10% van de Hondurese bevolking woont nu in Amerika, velen van hen illegaal.

De afzetting van Maduro is een regimeveranderingscampagne die

al twintig jaar gaande is, waarbij de schuld voor dit laatste conflict gelijkelijk verdeeld is tussen Democraten en Republikeinen. De inhoud van Washingtons wereldwijde terrorisme wordt bepaald door permanente bureaucraten en de financiële wereld, waarbij de president slechts invloed uitoefent op de stijl en de uitvoering ervan.

Als u de artikelen van Dissident.one waardeert, kunt u HIER een donatie via de bank doen om de site in de lucht te houden. Of HIER contant via mijn Postbus.

Lees meer

Zio-Joodse miljardair Paul Singer zal profiteren van de waanzin in Venezuela.

Lees meer

Israëlische intriges in Venezuela?

Lees meer

Israël viert feest na de arrestatie van Nicolás Maduro.

Lees meer

De waarnemend president van Venezuela, Delcy Rodriguez, beschuldigt zionisten van de ontvoering van Maduro.

Help ons de censuur van BIG-TECH te omzeilen en volg ons op Telegram:

Telegram: t.me/dissidenteen

Klik op de tag om meer te lezen over

De maffia voert haar activiteiten op.

 dissident.one/de-maffia-voert-haar-activiteiten-op

8 januari 2026

Beide recente nieuwsberichten over crimineel gedrag in de VS roepen de vraag op: “Wat ga je eraan doen?”

Moon of Alabama:

RT.com

Het Amerikaanse leger heeft het VN-maritiem verdrag geschonden – Rusland

Het Russische ministerie van Transport heeft bevestigd dat de olietanker ‘Marinera’ door het Amerikaanse leger is buitgemaakt.

Eerder op woensdag maakte het Amerikaanse Europese Commando bekend dat het het schip, voorheen genaamd ‘Bella 1’, in beslag had genomen vanwege vermeende *“schending van Amerikaanse sancties”*.

De tanker werd geënterd door Amerikaanse militairen *“op volle zee, buiten de territoriale wateren van welke staat dan ook”*, en *“het contact met het schip ging verloren”*, aldus het Russische ministerie van Transport.

“Op 24 december 2025 ontving de Marinera een tijdelijke vergunning om onder Russische vlag te varen, afgegeven in overeenstemming met de Russische en internationale wetgeving”, aldus het ministerie, dat eraan toevoegde dat de aanval op het schip in strijd was met het VN-Verdrag inzake het recht van de zee, dat de vrijheid van navigatie in internationale wateren waarborgt.

AP:

Trump's ministerie van Energie schetst nieuw beleid voor Venezolaanse olie.

De regering-Trump heft "selectief" sancties op om de verzending en verkoop van Venezolaanse olie naar markten wereldwijd mogelijk te maken, aldus een overzicht van het beleid dat woensdag door het ministerie van Energie is gepubliceerd.

De olieverkoop zal naar verwachting onmiddellijk van start gaan met de verkoop van 30 tot 50 miljoen vaten uit het Zuid-Amerikaanse land en "zal voor onbepaalde tijd doorgaan", aldus het plan.

De opbrengsten zullen worden gestort op door de VS gecontroleerde rekeningen bij "wereldwijd erkende banken" en vervolgens naar "discretie" van de Trump-regering worden uitgekeerd aan de bevolking van de VS en Venezuela, aldus het document.

Als ik in de positie van Rusland zou zijn, zou ik op zoek gaan naar waardevolle Amerikaanse bezittingen, op zee of elders, om in beslag te nemen en als gijzelaar te gebruiken.

Ik weet onvoldoende over de bondgenootschappen en mogelijkheden van Venezuela, maar ik zie geen andere uitweg dan de piraten met alle mogelijke middelen te bestrijden.

Reageer alstublieft met suggesties voor andere serieuze reactiemogelijkheden.

Ik heb wel een ideeetje en ik heb het ook al vaker voorgesteld. De Russen zouden een Amerikaans vliegdekschip moeten zinken met een salvo Oreshniks. Dan is het gedonder over.

En ze zouden hun nucleaire paraplu uit moeten breiden naar bondgenoten zoals Iran. (China en Noord-Korea kunnen wel voor zichzelf zorgen). Exact hetzelfde wat de Yanks doen met Europa.

Ron Unz, die natuurlijk veel verstandiger is dan ik, heeft ook wel eens wat gesuggereerd:

Het idee is simpel. Rusland zou publiekelijk moeten verklaren dat het de NAVO nu als medestrijder in de Oekraïne-oorlog beschouwt en dat Rusland daarom wraak zal nemen op het westerse bondgenootschap. Maar in plaats van een dodelijke aanval op NAVO-strijdkrachten, zou de vergelding in eerste instantie de vorm aannemen van een demonstratie van de superieure strategische militaire macht van Rusland.

De Russen zouden hun plannen kunnen aankondigen voor een aanval met een hypersonische raket op het NAVO-hoofdkwartier in Brussel, België. De aanval zou over drie dagen om 12.00 uur plaatsvinden.

Een dergelijke waarschuwing vooraf zou enorme internationale aandacht en berichtgeving trekken, ongetwijfeld het belangrijkste nieuwsitem ter wereld worden in de daaropvolgende dagen, en gemakkelijk doordringen in de verhullende lagen van de westerse media. Door de NAVO ruimschoots de tijd te geven om het gebouw en de omstanders te evacueren, zou Rusland bewijzen dat het er alles aan deed om het aantal dodelijke slachtoffers tot een minimum te beperken, waarmee jarenlange opruiende westerse propaganda zou worden weerlegd.

Gezien het doel van de operatie zouden de Russen publiekelijk kunnen suggereren dat de NAVO haar hoofdkwartier zou verdedigen door het te omsingelen met al haar beste anti-raketsystemen, waardoor een realistische test van de twee concurrerende technologieën mogelijk zou worden. NAVO-leiders en goedbetaalde militaire aannemers, die jaren of decennia lang hadden opgescheept over de grote effectiviteit van hun enorm dure anti-raketsystemen, zouden de oprechtheid van hun overtuigingen kunnen bewijzen door zich moedig in het beoogde hoofdkwartiergebouw te begeven op het moment van de aanval.

Ervan uitgaande dat de aanval met meerdere raketten erin zou slagen het NAVO-hoofdkwartier volledig met de grond gelijk te maken, zou het resultaat weinig tot geen onnodige menselijke slachtoffers zijn, samen met een gelijktijdige demonstratie dat Russische hypersonische wapens inderdaad niet te stoppen zijn voor welke NAVO-verdediging dan ook, met duidelijke politieke implicaties voor de burgers van het Westerse bondgenootschap. De stad Brussel zou een enorm nieuw gat in de grond krijgen, een zeer zichtbaar lokaal herkenningspunt dat ongetwijfeld op de voorpagina's van elke krant ter wereld zou verschijnen, en misschien zelfs uiteindelijk zou worden omgebouwd tot een permanent politiek monument.

De Russen zouden dan kunnen aankondigen dat hun volgende vergeldingsaanvallen een aantal van onze vliegdekschepen tot zinken zouden brengen, een waarschuwing die de Amerikaanse militaire leiders nu wel heel serieus zouden moeten nemen.

Een krachtige Russische reactie op de roekeloosheid van de NAVO:
Hoe een slimme strategische aanval het Westers bondgenootschap kan verbrijzelen.

Ron Unz

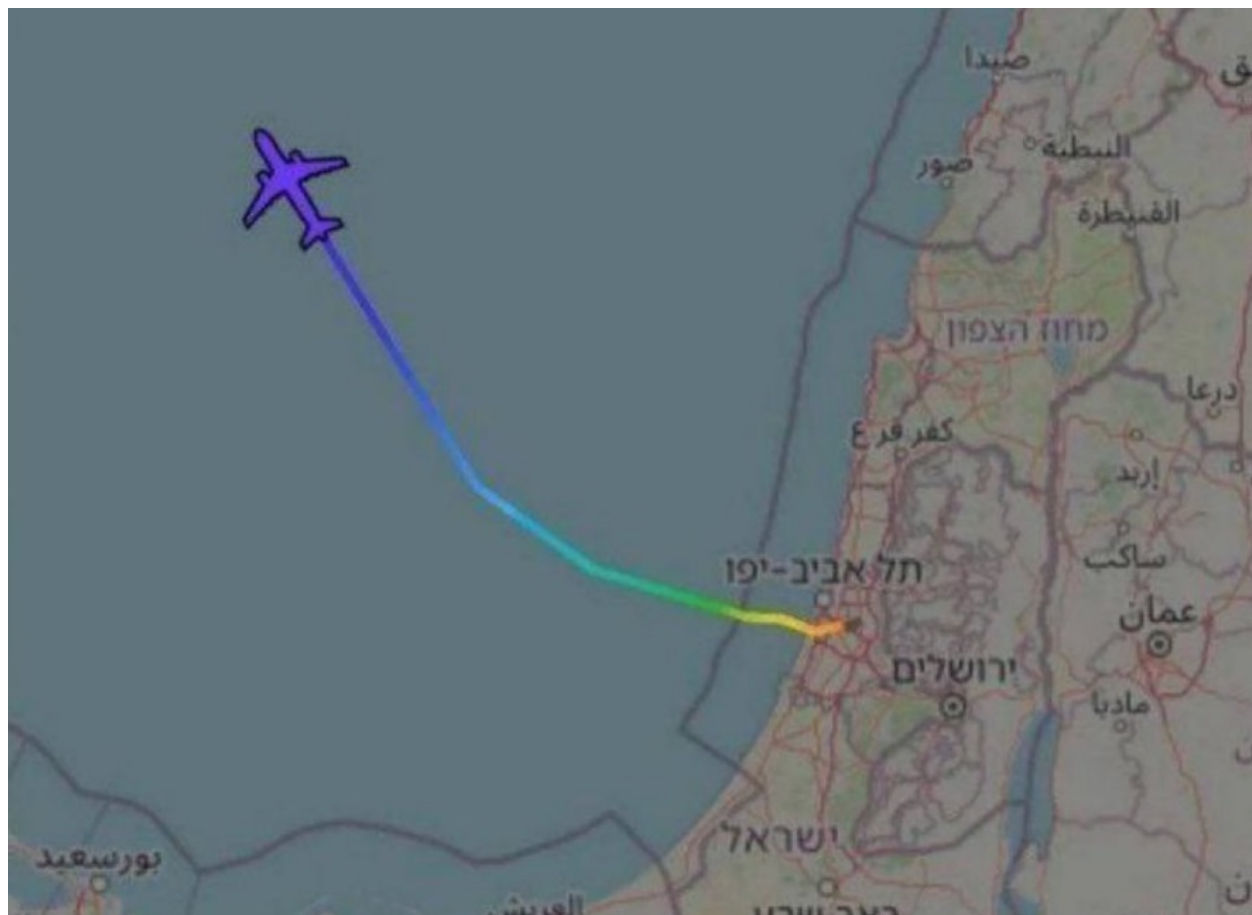
Als u de artikelen van Dissident.one waardeert, kunt u HIER een donatie via de bank doen om de site in de lucht te houden. Of HIER contant via mijn Postbus.

Help ons de censuur van BIG-TECH te omzeilen en volg ons op Telegram:

Het Kremlin evacueert met spoed Russen uit Israël via nachtvluchten — Wat weet Poetin ?

 dissident.one/het-kremlin-evacueert-met-spoed-russen-uit-israel-via-nachtvluchten-wat-weet-poetin

8 januari 2026

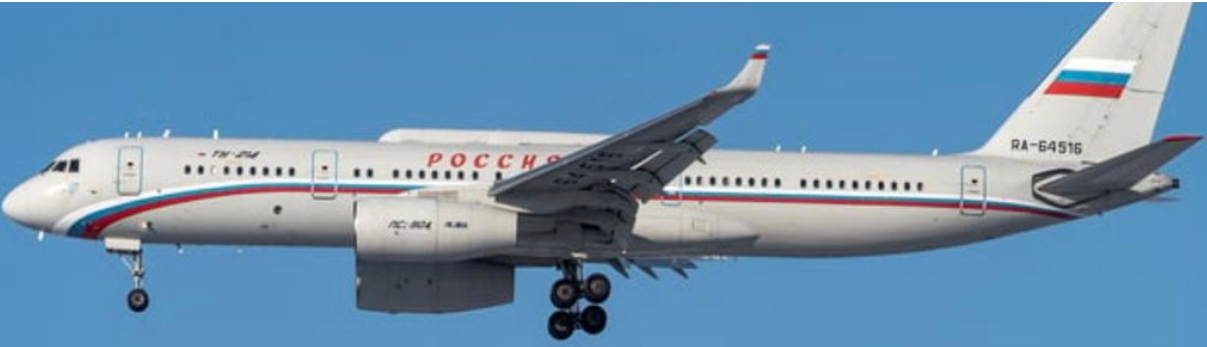
In een actie die in de westerse media vrijwel geen aandacht heeft gekregen, evacueert Rusland met spoed diplomaten uit Israël – samen met hun families en andere Russische burgers – in wat een snelle, gecoördineerde terugtrekkingsoperatie lijkt te zijn.

Volgens de vluchtvolggegevens die zichtbaar zijn op Flight24, is dit al de **derde Russische evacuatievlucht in minder dan 24 uur**, wat wijst op een urgentie die veel verder gaat dan de gebruikelijke diplomatieke rotaties, meldt TPV.

Het betrokken vliegtuig behoort tot het **Russische Speciale**

— Daily Iran News (@DailyIranNews) January 7, 2026

Waarnemers die luchtvaartgegevens monitoren, merken op dat ambassadepersoneel – niet alleen diplomaten, maar complete gezinnen – wordt geëvacueerd. Dat detail alleen al is zorgwekkend. Regeringen evacueren hun gezinsleden niet, tenzij ze denken dat de situatie snel verslechtert.

© valera1983sv

PLANMÄSSIGER ABFLUG 23:55	TATSÄCHLICHER ABFLUG 00:50	PLANMÄSSIGE ANKUNFT 06:45
--	---	--

STATUS
Gestartet

FLUGGESELLSCHAFT Russia - Special Flight Squadron	RUFZEICHEN RWZ016
--	------------------------------------

FLUGGERÄT T204 (RA-64516)	FLUGZEUG Tupolev Tu-214SR
--	--

Playback

Fluginfo

Flugzeuginfo

Teilen

ABFLÜGE – MITTWOCH, JÄN. 07

00:05

Cairo CAI

Allgemein

Ankünfte

Abflüge

Am Boden

Wat weet Moskou?

Bronnen in alternatieve inlichtingenkringen beweren dat Rusland op de hoogte is gebracht van ontwikkelingen die nog niet openbaar zijn gemaakt, mogelijk via geheime militaire of inlichtingenkanalen. Hoewel de precieze aard van deze informatie onduidelijk blijft, wijzen de snelheid en de omvang van de evacuatie eerder op

een waarschuwing vooraf dan op een reactie achteraf.

Historisch gezien heeft Rusland laten zien dat het bereid is om actie te ondernemen vóórdat crises in de openbaarheid komen, en niet erna.

Soortgelijke terugtrekkingen van ambassadepersoneel gingen vooraf aan grote escalaties in Syrië en Oekraïne, lang voordat de krantenkoppen erover berichtten.

Stilte vanuit Tel Aviv — en het Westen

Opvallend is dat er geen officiële verklaring is gekomen van de Russische of Israëlische autoriteiten. De westerse media blijven ondertussen opvallend stil, ondanks het feit dat deze vluchten voor iedereen die wil kijken openbaar zichtbaar zijn.

Deze stilte past in een bekend patroon: wanneer machtige staten zich stilletjes herpositioneren, kijkt de pers de andere kant op – tot het te laat is.

Strategische terugtrekking of voorbode?

Verwacht Rusland een regionale escalatie? Een directe confrontatie? Een geheime operatie? Of iets nog veel groters?

Eén ding is in ieder geval duidelijk: Moskou heeft weinig vertrouwen in de stabiliteit van de Israëlische veiligheidssituatie op de korte termijn. En wanneer een kernmacht in het geheim haar bevolking evacueert, is dat meestal niet omdat de situatie op het punt staat te kalmeren.

Als u de artikelen van Dissident.one waardeert, kunt u HIER een